

Aquest dimecres 1 de juny pren possessió del càrrec de president del Banc Mundial Paul Wolfowitz, un home de Bush i un estrateg de l'atac preventiu contra l'Iraq. La setmana passada, un altre home polèmic, el francès Pascal Lamy, es col·locava a la direcció general de l'OMC. Es diu que hi ha hagut un pacte entre els EUA i França per garantir l'elecció dels dos candidats. A continuació, un perfil de cadascun d'ells.

Pascal Lamy, el francès que dirigirà el comerç mundial

El passat 26 de maig, el liberal, cristià, socialista i francès –per aquest ordre– Pascal Lamy fou escollit nou director general de l'Organització Mundial del Comerç (OMC). Els qui encara es pensen que el món se'l reparteixen entre uns quants, diuen que els EUA han donat suport a Lamy a canvi que els francesos no vetessin Paul Wolfowitz al front del Banc Mundial. Els més incrèduls posen en relleu que Lamy manté vincles molt importants i duradors amb organismes que tenen gran pes dins dels Estats Units, ja que és conseller de la branca europea de la Rand Corporation, el principal *think tank* o dipòsit d'idees de l'anomenat “complex militar-industrial” nord-americà. En definitiva, podem preguntar-nos qui és aquest Pascal Lamy que ha de frenar les exportacions de tèxtil xinès i posar punt i final al “cicle de Doha”, és a dir, posar una bases acceptades per a 148 països i destinades a regular el comerç a la propera dècada.

Lamy, nascut el 1947, és fill d'un farmacèutic de la perifèria parisenca. Els pares eren molt catòlics i el fill rebrà una educació conforme. Quan estudiava a l'institut milita a la Jeunesse Étudiante Chrétienne i això significa que no és aliè a la preocupació social però, no obstant això, no vol sentir parlar de revolucions. “Saben, sóc socialista perquè hi ha coses en què crec, perquè tinc un passat de militant –deia fa poc– i perquè no sóc ni he estat trotskista ni stalinista.” Sense anar més lluny, Lio-

nel Jospin o Jacques Chirac no podrien dir el mateix.

Bon estudiant, és titulat per una gran escola de comerç, per un institut d'estudis polítics i per l'inevitable ENA, l'Escola Nacional d'Administració, d'on surt el 90% de la classe política francesa o la pràctica totalitat dels alts

càrrecs del país, tant en l'esfera política com econòmica. Entre el 1975 i el 1981 treballa a la inspecció de finances i als serveis de la Direcció del Tresor. Però el 1981 Mitterrand guanya les eleccions i el ministre d'Economia i Finances, un tal Jacques Delors, s'envolta de catòlics progressistes. Lamy

El francès Pascal Lamy, liberal, socialista i cristià, és el nou director general de l'OMC. El seu nomenament ha despertat reticències.

EUROPEAN COMMUNITY

és un d'ells. A partir del 1983, quan els socialistes francesos renunciaven a la "ruptura amb el capitalisme" i decreten la necessitat d'una "pausa" en la transformació social, Lamy és enviat al costat del primer ministre de l'època, Pierre Mauroy, per assegurar que aquest no trairà el gir liberal imposat per Delors.

I és precisament treballant per a Delors com a *xerpa* –els que preparen les reunions dels grans d'aquest món–, entre el 1985 i el 1994, sempre a Brussel·les, que Lamy entrarà en relació amb gent de molt de poder. "Avui Europa pateix de la feble voluntat política dels diferents governs nacionals", diu, comparant els mandats de Prodi o Durão Barroso amb els tres de Delors. Quan es va acabar la primera etapa de l'aventura comunitària Lamy va tornar a París per ser, durant cinc anys, director general d'un Crèdit Lyonnais que calia privatitzar al mateix temps que s'acomiadava una part important del personal. La gent de la CGT del sector de la banca encara ara parla de Lamy com del "paraca" (paracaigudista), pel rigor militar amb què va liquidar la resistència sindical i també pel seu físic atlètic i cap rapat.

Durant cinc anys també va figurar com a president de la comissió de "prospectiva" de la patronal francesa, va ser cooptat per un altre *think tank* amb seu a Washington –Overseas Development Council– i per a formar part de Transparency International, una associació en favor, tal i com el seu nom indica, d'una major transparència de les institucions públiques. Males llengües afirmen que l'esmentada associació manté vincles molt estrets amb els serveis d'espionatge dels Estats Units.

El 1999 és nomenat comissari europeu responsable de la cartera de Comerç. Delors ha recomanat Lamy com un "monjo-soldat" i Jospin i Strauss-Kahn li han fet cas. Els seus cinc anys com a comissari el donaren a conèixer al gran públic com un home d'una prodigiosa capacitat dialèctica i un gran talent per al compromís. Accepta discutir amb la gent d'ATTAC, va com a convidat a les escoles d'estiu dels alter-mundialistes, es fa xiular però es mostra com algú obert i dialogant. "La política és l'art de relacio-

**Congrés
D'IMMIGRACIÓ
i municipalisme**

**Assemblea de Regidors
del País Valencià,
Catalunya,
Illes Balears,
Franja de Ponent,
Catalunya Nord
i l'Alguer**

**Barcelona,
dissabte, 4 de juny
del 2005**

www.joanfuster.org

institució cívica i de pensament
Joan Fuster

FUNDACIÓ
JAUME
BOFILL

Informació i inscripcions:

Institució Joan Fuster
tel. 963 511 727

institucio@joanfuster.org

nar-se amb la realitat. Si no hi ha això, llavors ets en el terreny de la reflexió o de la moral.” I Lamy sap ser realista, encara que pensa que “per arribar a compromisos cal tenir una columna vertebral forta”, és a dir, cal saber-se inclinar sense trencar-se, fer la reverència, però recuperar tot seguit la verticalitat. Creu, o diu creure, que

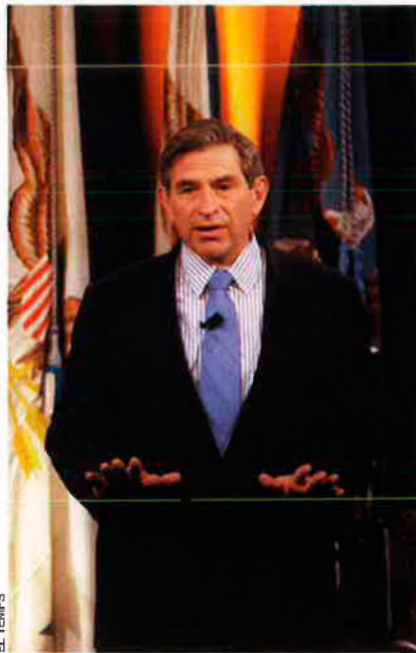
l'OMC “és la base per a poder controlar i ordenar el creixement” i encara que no s'inquieta massa davant d'una hipotètica victòria del no en el referèndum francès –“si Europa corre perill la bona resposta és una federació francoalemanya”– tampoc creu en les virtuts redemptores del no: “la meua experiència europea em demostra que

la crisi salvadora no existeix”, diu. Sap de què parla, encara que per a George Monbiot, professor a Oxford i periodista al periòdic *The Guardian*, “Lamy hauria de guanyar el premi Nobel de la hipocresia”.

Octavi Martí
París

El cervell de la guerra

Llop o corder cobert amb pell de llop? Falcó neoconservador o home compassiu? Paul Wolfowitz, *Wolfie* (de *wolf*: llop) per al president Bush, estrateg de l'atac preventiu nord-americà contra l'Iraq i nou responsable del Banc Mundial, la institució encarregada d'eradicar la pobresa al món, és un personatge de moltes cares. Mig món està impacient per comprovar quina mostrarà a partir d'ara. Per saber si l'administració Bush, amb poques simpaties pel multilateralisme que emana d'institucions d'aquest tipus, rectifica plantejaments o en realitat vol servir-se del Banc Mundial i els seus pressupostos per al desenvolupament com a arma de política exterior, per premiar els amics i castigar els enemics i expandir la seva hegemonia internacional. Segurament acabarà sent les dues coses alhora. I Wolfowitz ensenyarà totes les seves cares. Els neoconservadors nord-americans, dels quals Wolfowitz és el cap de files, aspiren a exportar el seu model de democràcia a tot arreu per aconseguir un món més segur. El Banc Mundial els pot servir també com a punta de llança. Aquesta institució no només es dedica a finançar projectes de desenvolupament en els països més desfavorits, sinó que té com a missió col·laborar en la reforma de les estructures de govern. El nou president de l'organisme ja ha advertit que la corrupció i el mal govern són un obstacle per al desenvolupament. Qui avisa no és traïdor. L'espasa i la creu van forjar imperis fa segles. Ara, la Navy i el Banc Mundial poden ser les armes per transformar el món a imatge dels Estats Units.

Paul Wolfowitz, l'home de la guerra, es defineix com un “cor compassiu”

“Hem de respondre atacant l'Iraq, en comptes de l'Afganistan”. Així s'expressava Paul Wolfowitz el 15 de setembre del 2001, només quatre dies després dels atemptats de Nova York i Washington. George Bush havia convocat aquell dia els seus principals col·laboradors a una reunió a la residència de Camp David. Entre ells, el secretari adjunt de Defensa, Paul Wolfowitz. Algunes versions afirmen que l'ordre d'intervenció a l'Afganistan signada per Bush dos dies després de la trobada ja incloïa també ordres al

ció que ha contribuït a generar a l'Iraq es degrada cada dia més. El personatge, però, es bastant complex. L'home de la guerra es defineix ell mateix com “un cor compassiu” i progressista en qüestions socials... Expliquen que la idea de deixar el Pentàgon li va venir després de visitar les regions assolades pel tsunami. La pregunta és: col·locant Wolfowitz en el Banc Mundial, Bush vol ara rentar-se la cara o obrir un nou front? *On vera.*

Toni Canyís